

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 10Sžfk/72/2019
Identifikačné číslo spisu: 4018200173
Dátum vydania rozhodnutia: 26. apríla 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Anita Filová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:4018200173.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anity Filovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a JUDr. Juraja Vališa, LL.M., v právnej veci žalobcu (sťažovateľ): MP 44 s.r.o., so sídlom Tomášikova 50/D, Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 44 180 578, právne zastúpený: Advokátska kancelária MARCEL BIZNÁR, s.r.o., Bajkalská 31, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100315777/2018 zo 7. februára 2018, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 11S/40/2018-184 z 13. marca 2019, takto

r o z h o d o l :

I. Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .

II. Účastníkom konania sa nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

O d ô v o d n e n i e

I. Priebeh administratívneho konania a správneho súdneho konania

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“) postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“ alebo „Správny súdny poriadok“) zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100315777/2018 zo dňa 07.02.2018 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“ alebo „napadnuté rozhodnutie“). Preskúmaným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Nitra (ďalej len „správca dane“) č. 102317737/2017 zo dňa 07.11.2017 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým správca dane určil žalobcovi rozdiel dane v sume 523 820,- € za zdaňovacie obdobie 3. štvrtroku 2013, nepriznal mu nadmerný odpočet v sume 489 572,41 € a vyrubil mu vlastnú daňovú povinnosť v sume 34 247,59 €.

2. Žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca si v kontrolovanom zdaňovacom období uplatnil odpočítanie dane (okrem iného) i v sume 489 600,- € na základe dodávateľskej faktúry

č. 2013/18 zo dňa 04.07.2013 v sume 2 760 000,- € (z toho základ dane 2 300 000,- € + daň z pridanej hodnoty v sume 460 000,- €) a z dodávateľskej faktúry č. 2013/20 zo dňa 04.07.2013 v sume 177 600,- € (z toho základ dane 148 000,- € + daň z pridanej hodnoty v sume 29 600,- €) za predaj nehnuteľného majetku v zmysle kúpnej zmluvy zo dňa 02.07.2013, za ktoré faktúry vystavila spoločnosť MHM autoimport s.r.o. Žalovaný resp. správca dane uviedol, že v priebehu daňovej kontroly žalobca relevantnými dôkazmi nepreukázal, že nadobudnuté nehnuteľnosti použil ako platiteľ na uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení. Vo vzťahu k faktúre č. 2013/020 (pri predaji bytu z daňového subjektu MHM autoimport s.r.o.) súčasne daňové orgány uviedli, že v zmysle vystavených dokladov a platných ustanovení zákona o DPH, došlo k preneseniu daňovej povinnosti v zmysle § 69 ods. 12 písm. c/ zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“), čím žalobcovi vznikla povinnosť priznať a zaplatiť daň v sume 29 600,- € dodajúc, že žalobcovi nevzniklo právo na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 2 písm. b/ v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. b/ zákona o DPH.

3. Krajský súd vo svojom rozsudku uviedol, že medzi účastníkmi konania bol sporný výklad zákona o DPH a to, či žalobcovi vznikol nárok na uplatnenie odpočítania dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 3. štvrtroku 2013 v sume 489 600,- € pri ním tvrdenom dodaní nehnuteľnosti podľa faktúry č. 2013/18 a nehnuteľnosti podľa faktúry č. 2013/20.

4. Vzhľadom na námietku žalobcu týkajúcu sa trvania daňovej kontroly sa krajský súd prioritne zameril na zistenie, či bola dodržaná zákonom stanovená lehota na vykonanie daňovej kontroly na DPH. Krajský súd konštatoval, že daňová kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie 3. štvrtroku 2013 sa u žalobcu začala dňa 21.02.2014. Dňa 13.03.2014 vydal správca dane rozhodnutie o prerušení daňovej kontroly z dôvodu, že zaslal žiadosť o medzinárodnú výmenu daňových informácií pre maďarskú daňovú správu vo veci výmeny informácií podľa článkov 7, 15, 16 a 25-27 Nariadenia Rady (EÚ) č. 904/2010. Daňová kontrola bola prerušená až do 21.07.2016, kedy bola správcovi doručená konečná odpoveď na jeho žiadosť. Dňa 15. 05. 2017 bol spísaný protokol z daňovej kontroly, ktorý bol doručený právnomu zástupcovi žalobcu dňa 19.05.2017 a tento deň sa považuje za ukončenie daňovej kontroly. V súvislosti s možnosťou správcu dane prerušiť daňovú kontrolu z dôvodu potreby získať informácie spôsobom podľa osobitného predpisu krajský súd poukázal na konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu SR, z ktorej je zrejmé, že podanie žiadosti o medzinárodnú výmenu informácií odôvodňuje prerušenie výkonu daňovej kontroly do dňa prijatia odpovede, pretože informácia z tejto medzinárodnej výmeny informácií je rozhodujúcou skutočnosťou pre správne určenie dane a pre vydanie rozhodnutia, a bez tejto informácie nie je možné ukončiť daňovú kontrolu.

5. Krajský súd konštatoval, že daňová kontrola trvala 327 dní, a teda neprekročila zákonom stanovenú lehotu jedného roka. Krajský súd mal za to, že postup správcu dane v súvislosti so žiadosťami pre maďarskú daňovú správu, bol v súlade so zákonom, v dôsledku čoho potom nemožno protokol z daňovej kontroly považovať za nezákonný, ako to tvrdil žalobca.

6. Čo sa týka hmotnoprávneho posúdenia veci krajský súd uviedol, že žalobca kúpil nehnuteľnosti za kúpnu cenu 2 760 000 eur, pričom zo znaleckých posudkov vyplýva, že nehnuteľnosti mali desaťnásobne nižšiu hodnotu. Krajský súd zastával názor, že takéto navýšenie ceny predmetných pozemkov žalobca v priebehu daňovej kontroly nevedel relevantným spôsobom zdôvodniť, napriek tomu, že ho správca dane na to vyzýval. Ďalej, kúpna cena 2 760 000 eur v zmysle kúpnej zmluvy mala byť splatná najneskôr do 01.07.2014, avšak žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal jej uhradenie. Z predložených daňových priznaní k dani z príjmov právnickej osoby správca dane zistil, že žalobca ani nedisponoval finančnými prostriedkami takej hodnoty, aby mohol dohodnutú kúpnu cenu zaplatiť. Ďalej, krajský súd konštatoval, že žalovaný správne konštatoval, že žalobca nepreukázal ako tieto nehnuteľnosti použil na účel svojho podnikania, teda na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ dane.

7. K námietke žalobcu, na základe ktorého preskúmané rozhodnutie žalovaného vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci krajský súd uviedol, že správca dane a ani žalovaný nespochybnili uskutočnenie zdaniteľného plnenia na základe kúpnej zmluvy zo dňa 02.07.2013 v prospech žalobcu, v dôsledku čoho vznikla predávajúcemu, t.j. spoločnosti MHM autoimport s.r.o. daňová povinnosť. Taktiež nespochybnili ani nadobudnutie bytu žalobcom v katastrálnom území Nové Mesto v Bratislave, ktoré bolo vzhľadom na jeho dodanie po piatich rokoch od kolaudácie oslobodené od dane, ale predávajúci toto dodanie zdanil, pričom daňová povinnosť v takom prípade vznikla žalobcovi, a to v zmysle § 69 ods. 12 písm. c/ zákona o DPH. Na tejto skutočnosti nič nemení ani zistenie, že dodávateľ na faktúre neuviedol informáciu „prenesenie daňovej povinnosti“. V tejto súvislosti krajský súd konštatoval, že v prípade, ak by žalobca splnil zákonom stanovené podmienky, vzniklo by mu právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty, ktoré si i uplatnil. V predmetnej veci však žalobca nepreukázal reálne použitie týchto plnení, resp. dodávok na dodávky zdaniteľných plnení (tovarov a služieb) pre iných platiteľov dane, čo je podmienkou pre odpočítanie dane.

8. Na základe hore uvedených skutočností krajský súd konštatoval, že správca dane postupoval správne a v zmysle zákona, keď žalobcovi neuznal ním uplatnené odpočítanie dane z pridanej hodnoty v zdaňovacom období 3. štvrtroku 2013 na základe uvedených faktúr v celkovej sume 489 600,- €.

II. Kasačná sťažnosť žalobcu (sťažovateľa)

9. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť majúc za to, že krajský súd (i) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, (ii) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a (iii) odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

10. Sťažovateľ namietal, že krajský súd nesprávne právne posúdil vec vo vzťahu k automobilom dodaných žalobcom do Maďarska. Podľa názoru sťažovateľa správny súd ignoroval tú skutočnosť, že kontrolou a medzinárodnou výmenou informácií bolo riadne preukázané, že žalobca riadne vyviezol automobily do Maďarska, a teda išlo o riadnu obchodnú činnosť v súlade so zákonmi. Sťažovateľ je toho názoru, že DPH nebola uplatnená neoprávnene.

11. Ďalej, podľa názoru sťažovateľa sa krajský súd nevysporiadal s argumentáciou a neodôvodnil, že z akého dôvodu neaplikoval právny názor vyslovený Krajským súdom v Trnave v uznesení sp.zn. 14S/32/2014, podľa ktorého pominutie dôvodov, pre ktoré sa daňová kontrola prerušila, je ohraničené maximálnou dĺžkou lehôt stanovených v smernici pre poskytnutie požadovaných informácií. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd nezdôvodnil, že z akého dôvodu nesúhlasí s niektorými názormi krajských súdov, v dôsledku čoho rozhodnutie krajského súdu je arbitrárne a nepreskúmateľné. Sťažovateľ má za to, že krajský súd nesprávne právne posúdil dopad časového rámca prerušenia výkonu daňovej kontroly na zákonnosť vykonanej daňovej kontroly v kontexte právnych záverov vyslovených v náleze Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 24/2010-57 zo dňa 29.06.2010. Z hore uvedených dôvodov odôvodnenie rozsudku krajského súdu je nedostatočné, pretože nedáva odpovede na všetky relevantné právne otázky.

12. Ďalej sťažovateľ namietal, že rozkúskovanie žiadosti o medzinárodnú výmenu informácií zo strany správcu dane spôsobilo prieťahy a krajský súd sa nevysporiadal s časovým rámcom prieťahu.

13. Sťažovateľ zastáva názor, že celá argumentácia krajského súdu je koncipovaná na vytrhávaní citácií jednotlivých právnych viet z rozsudkov súdov v obdobných veciach zo širšieho kontextu tak, aby vyzneli iba v neprospech sťažovateľa, ignorovaním rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré sú v prospech sťažovateľa. Podľa právneho názoru sťažovateľa argumentácia krajského súdu vo vzťahu k personálnej prepojenosti MHM Autoimport, s.r.o., MP44 s.r.o. a osoby Miroslava Marka odkazom na rozsudok NS SR sp.zn. 1Sžf/71/2016 zo dňa 10.05.2018 je nedostatočná. Sťažovateľ uviedol, že skutočnosť, že M. Marko je vlastníkom pozemkov vo Zvolene a aj súčasne spoločníkom a konateľom v spoločnosti MP44 s.r.o. nemá žiadny vecný, procesný a časový

súvis s meritom prejednávanej veci, pretože vklad vlastníckeho práva v prospech M. Marka bol katastrálnym odborom právoplatne povolený.

14. K cenovému rozdielu vo vzťahu k prevodu pozemkov v roku 2009 a v roku 2011 sťažovateľ uviedol, že v roku 2009 kupovala spoločnosť MHM Autoimport, s.r.o. pozemky vo Zvolene a nedokončený komplex autobazáru GULKA a preto bola dohodnutá výška kúpnej ceny v roku 2009 nižšia ako výška kúpnej ceny v roku 2013. V roku 2011 kupovala spoločnosť MHM Autoimport, s.r.o. len samostatné pozemky, ktoré samostatne sú obmedzene využívatel'né, a preto bola v tomto prípade výška kúpnej ceny nižšia ako výška kúpnej ceny celého dokončeného komplexu autobazáru v roku 2013. Sťažovateľovi nie je jasné, že z akého dôvodu sa správny súd zaoberal otázkou rozdielu kúpnej ceny pozemkov v roku 2009 a 2011, lebo z časového hľadiska sa jedná o iné zdaňovacie obdobie ako 3. štvrt'rok 2013.

15. Sťažovateľ namieta, že krajský súd neuviedol, že z akého dôvodu neakceptuje určenie kúpnej ceny za kúpené nehnuteľnosti. Sťažovateľ má za to, že ponímanie dohody o kúpnej cene, ktorá by mala byť podľa názoru správneho súdu a správnych orgánov podľa sumy uvedenej v znaleckom posudku, vo svojich dôsledkoch neguje zmluvnú autonómiu podnikateľských subjektov. Tvrdenia, že v zmysle daňových priznaní nedisponoval prostriedkami na úhradu kúpnej ceny je účelovým tvrdením. Ďalej, znalecké posudky vo vzťahu k pozemkom v Zvolene sú nesprávne a nepreskúmateľné, lebo ich predmetom bolo posúdenie pozemkov ako „ornej pôdy“ a nie stavebných pozemkov. Ďalej, podľa sťažovateľa žalovaný bezdôvodne opomenul dôkaz predložený sťažovateľom počas výkonu daňovej kontroly - nájomnú zmluvu a doklad o prijatej platbe za nájom.

16. Na záver svojej kasačnej sťažnosti sťažovateľ namieta, že krajský súd síce tvrdí, že svoje rozhodnutie oprel o konštantnú judikatúru súdov, ale na druhej strane sa nezaoberal názorom kasačného súdu v prípade, že daňová kontrola bola správcom dane prerušená na viac rokov, pričom v tejto súvislosti uviedol, že podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Sžf/68/2012 zo dňa 17.12.2013: „žiadosť správcu dane o medzinárodnú výmenu informácií nie je konaním v zmysle ustanovení zákona o správe daní, ale iba výkonom dôkazného prostriedku, a preto z tohto dôvodu nemohla byť kontrola prerušená na dobu viac ako tri roky.“ Ďalej, podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Sžf/1/2016 ani relevantné ustanovenia Nariadenia č. 904/2010 neumožňujú správcovi dane predlžovať konanie nad zákonnú dĺžku, ktorú si zákonodarná moc zakotvila pre daňovú kontrolu. Podľa názoru sťažovateľa samotné odôvodnenie rozsudku krajského súdu neobsahuje dôvody, z ktorých by bolo zrejmé, z akých dôvodov neprihliadol na závery vyslovené v hore uvedených rozsudkoch. Podľa sťažovateľa snahou správneho súdu bolo uvádzať iba také rozhodnutia, na základe ktorých mohol zamietnuť žalobu. V zmysle uvedeného sťažovateľ konštatuje, že v danom prípade došlo k porušeniu princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, a tým i k porušeniu zásady právnej istoty. Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby kasačný súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší preskúmané rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie.

17. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

III. Argumentácia Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky

18. 1. augusta 2021 začal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „Najvyšší správny súd“) činnosť a začal konať vo všetkých veciach, v ktorých do 31. júla 2021 konal Najvyšší súd Slovenskej republiky v správnom kolégiu (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy SR v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Predmetná kasačná sťažnosť bola predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 30. septembra 2019 a zaregistrovaná v jeho správnom kolégiu pod sp. zn. 10Sžfk/72/2019. Od 1. augusta 2021 je teda na konanie o nej príslušný najvyšší správny súd. Vec bola náhodným spôsobom 17. augusta 2021 pridelená do piateho senátu Najvyššieho správneho súdu SR, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou.

19. Najvyšší správny súd, po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná (§ 439 SSP) a má predpísané náležitosti (§ 57 SSP a § 445 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podanej kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 1 a 2 SSP) rozhodujúc bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu, pričom dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

20. Úlohou kasačného súdu bolo posúdiť v rozsahu uplatnených sťažnostných bodov, či napadnutý rozsudok správneho súdu zodpovedá zákonným štandardom, konkrétne či správny súd v rozsahu a z dôvodov uvedených v správnej žalobe preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného.

21. V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené, alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy, alebo iným zásahom orgánu verejnej správy sa môže, za podmienok ustanovených týmto zákonom, domáhať ochrany na správnom súde (§ 2 ods. 1, 2 SSP).

22. Z obsahu predloženého súdneho spisu, ktorého súčasťou je administratívny spis žalovaného najvyšší správny súd zistil skutkový stav tak, ako ho podrobne popísal krajský súd a preto ho, pre prehľadnosť tohto rozhodnutia, už opisovať nebude.

23. Kasačný súd v prvom rade posudzoval dôvodnosť sťažnostnej námietky majúcej procesnú povahu, ktorá sa týkala trvania daňovej kontroly, teda overoval, či bola dodržaná zákonom stanovená lehota na vykonanie daňovej kontroly na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 3. štvrtroku 2013.

24. Správny súd správne konštatoval, že daňová kontrola u žalobcu sa začala dňa 21.02.2014 a bola vykonávaná do 17.03.2014 vrátane (t.j. 25 dní), nakoľko dňa 13.03.2014 vydal správca dane rozhodnutie o prerušení daňovej kontroly od 18. 03. 2014 podľa § 61 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) z dôvodu, že požiadal o medzinárodnú výmenu daňových informácií, a to za účelom preverenia intrakomunitárnych dodávok žalobcu štyrom odberateľom do Maďarska. Správca dane postupoval aktívne, urgoval poskytnutie odpovedí na žiadosti o poskytnutie informácií. Po pokračovaní v konaní daňová kontrola trvala od 22.07.2016 do 19.05.2017 (302 dní), kedy bol žalobcovi doručený protokol z daňovej kontroly, pričom tento úkon sa považuje za ukončenie daňovej kontroly. Uvedené znamená, že daňová kontrola trvala 327 dní, a teda neprekročila zákonom stanovenú lehodu jedného roka. Kasačný súd súhlasí s názorom krajského súdu, že správca dane postupoval pri výkone daňovej kontroly účelne a ukončil ju v zákonom stanovenej lehote s tým, že obdobie, kedy bola daňová kontrola prerušená sa do lehoty daňovej kontroly nepočíta.

25. Kasačný súd nesúhlasí s námietkou sťažovateľa, v zmysle ktorej krajský súd nesprávne právne posúdil dopad časového rámca prerušenia výkonu daňovej kontroly na zákonnosť vykonanej daňovej kontroly. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na fakt, že v zmysle konštantnej judikatúry najvyššieho súdu do lehoty na vykonanie daňovej kontroly sa nepočíta lehota, počas ktorej bola daňová kontrola prerušená. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku so sp.zn. 3SŽf/46/2015 zo dňa 27.07.2016 konštatoval, že: „prerušenie výkonu daňovej kontroly za účelom realizácie medzinárodnej výmeny informácií, nemožno chápať tak, že by správca dane pokračoval vo výkone predmetnej daňovej kontroly, a preto lehota na jej vykonanie z tohto dôvodu neuplynie, a teda uplynúť nemôže. Prerúšením daňovej kontroly za týmto účelom správca dane nevstupuje do súkromnej autonómie daňového subjektu, neuplatňuje voči nemu svoje práva, ani nepožaduje od neho plnenie povinnosti vyplývajúcej mu zo zákona pre účel výkonu daňovej kontroly. Ide o spontánnu výmenu informácií uskutočnenú podľa čl. 19 Nariadenia Rady (ES) č. 1798/2003 zo dňa 07.10.2003 o administratívnej spolupráci v oblasti dane z pridanej hodnoty.“

26. Kasačný súd si uvedomuje skutočnosť, že jednou z podmienok, ktorá má vplyv na zákonnosť dôkazných prostriedkov a v konečnom dôsledku aj na rozhodnutie správcu dane je dôsledné rešpektovanie zákonom stanovenej lehoty na vykonanie daňovej kontroly, keďže daňová kontrola trvajúca dlhšie, ako zákon dovoľuje, naruša súlad jej právne významného výsledku so zákonom, nie kvôli jeho formálnemu nerešpektovaniu, ale z dôvodu intenzity daňovej kontroly ako materiálneho zásahu do individuálnej sféry kontrolovaného daňového subjektu tvorenej jeho základnými právami a slobodami. Správca dane je v zmysle právnej úpravy platnej v SR časovo limitovaný na výkon daňovej kontroly, t.j. od začiatku jej trvania až po koniec zavŕšený vypracovaním a doručením protokolu z daňovej kontroly, zákonnou lehotou jedného roka. V tejto súvislosti treba však dodať, že jednou z výnimiek jej plynutia je prerušenie daňovej kontroly z dôvodu podanej žiadosti o medzinárodnú výmenu informácií, ktoré sa do zákonom stanovenej lehoty na vykonanie daňovej kontroly nezahŕňa (v zmysle § 61 ods. 5 daňového poriadku, ak je daňové konanie prerušené, lehoty podľa tohto zákona neplynú).

27. Vo vzťahu k rozhodnutiu Krajského súdu v Trnave, sp.zn. 14S/32/2014 zo dňa 18.05.2015 upriamuje kasačný súd pozornosť sťažovateľa, že rozhodnutia krajských súdov, na rozdiel od rozhodnutí kasačného súdu, nemajú povahu rozhodnutia zásadného právneho významu. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na bod 25 tohto rozsudku, v ktorom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré má v porovnaní rozhodnutím Krajského súdu v Trnave nepochybne väčšiu váhu, keďže bolo vydané samotným Najvyšším súdom Slovenskej republiky.

28. Len pre úplnosť kasačný súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 30.09.2021 vo veci C-186/20, ktorého predmetom bol návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný samotným Najvyšším súdom Slovenskej republiky vo veci HYDINA SK s.r.o. proti Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky. V tomto rozsudku Súdny dvor EÚ konštatoval, že: „...z článkov 11 a 12 nariadenia č. 904/2010 tiež vyplýva, že lehoty stanovené v článku 10 tohto nariadenia sa netýkajú vzťahov medzi príslušnými daňovými orgánmi, ktoré majú spolupracovať v rámci mechanizmu zavedeného uvedeným nariadením a zdaniteľnými osobami, ale len vzťahov medzi týmito orgánmi navzájom. Dotknuté daňové orgány sa totiž v súlade s týmto článkom 11 môžu jednoducho dohodnúť na dlhšej lehote bez toho, aby boli povinné poradiť sa s dotknutou zdaniteľnou osobou, a jednoducho podľa článku 12 žiadaný orgán informuje o nemožnosti odpovedať na žiadosť v stanovenej lehote iba žiadajúci orgán, a nie zdaniteľnú osobu. Navyše ani články 10 až 12 nariadenia č. 904/2010, ani žiadne iné ustanovenie tohto nariadenia nestanovujú akýkoľvek dôsledok v prípade prekročenia niektorej z lehôt vyplývajúcich z uplatnenia uvedených článkov príslušnými daňovými orgánmi, a to či už pre tieto orgány, alebo pre zdaniteľné osoby. Zo znenia týchto ustanovení a následne z kontextu, do ktorého patrí tento článok 10, teda vyplýva, že prekročenie niektorej z lehôt stanovených týmto článkom nezakladá dotknutej zdaniteľnej osobe žiadne právo a nemá žiadny špecifický dôsledok, a to ani pokiaľ ide o zákonnosť prerušenia daňovej kontroly stanoveného vnútroštátnym právom žiadajúceho členského štátu, dovedy, kým žiadaný členský štát neposkytne požadované informácie.“

29. Na základe skutočností uvedených v bodoch 24 až 28 kasačný súd uzavrel, že sťažnostná námietka týkajúca sa trvania daňovej kontroly je nedôvodná.

30. V ďalšej časti kasačnej sťažnosti sťažovateľ namietal nesprávne posúdenie hmotnoprávnej stránky veci, t.j. nesúhlasil s tým, že mu správca dane určil rozdiel dane v sume 523 820 eur za zdaňovacie obdobie 3. štvrťroku 2013, nepriznal mu nadmerný odpočet v sume 489 572,41 eur a vyrubil mu vlastnú daňovú povinnosť v sume 34 247,59 €.

31. Najvyšší správny súd ani vo vzťahu k uvedenej námietke nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku v podobe zamietnutia správnej žaloby. Najvyšší správny súd na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku dodáva nasledujúce skutočnosti:

32. Základným argumentom daňových orgánov, resp. krajského súdu bol fakt, že sťažovateľ nepreukázal ako použil dotknuté nehnuteľnosti na účel svojho podnikania, teda na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ dane. Vo vzťahu k faktúre č. 2013/020 (pri predaji bytu z daňového subjektu MHM autoimport s.r.o.) navyše daňové orgány uviedli, že v zmysle vystavených dokladov a platných ustanovení zákona o DPH, došlo k preneseniu daňovej povinnosti v zmysle § 69 ods. 12 písm. c/ zákona o DPH, čím sťažovateľovi vznikla povinnosť priznať a zaplatiť daň v sume 29 600,- € a teda sťažovateľovi nevzniklo právo na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 2 písm. b/ v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. b/ zákona o DPH.

33. Hneď na úvod kasačný súd zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu SR č.k. II ÚS 127/07-21 alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Sžo 84/2007, sp.zn. 6Sžo/98/2008, sp.zn. 1Sžo/33/2008, sp.zn. 2Sžo/5/2009, či sp.zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť finančných orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Zásadne teda nie je úlohou správneho súdu, aby zisťoval skutkový stav či nanovo vyhodnocoval dôkazy vykonané v daňovom konaní. Jeho úlohou je naopak posúdiť okrem iného to, či správca dane, resp. žalovaný postupovali pri zisťovaní skutkového stavu zákonným spôsobom, nasledovali pritom pravidlá logického uvažovania a či riadne popísali svoje hodnotiace úvahy.

34. Kasačný súd zdôrazňuje, že účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania a preverovania základu dane, iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane, alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

35. Neoddeliteľnou súčasťou fungovania mechanizmu dane z pridanej hodnoty je právo daňového subjektu na odpočítanie DPH. Uvedené právo predstavuje jednu zo zásad fungovania systému DPH, ktorá vyplýva zo Smernice 2006/112/ES zo dňa 28.11.2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty, ktorá bola transponovaná aj do nášho zákona o DPH. Túto zásadu, resp. právo však nemožno chápať ako absolútne právo platiteľa na odpočet DPH.

36. Preukazovanie práva na odpočet DPH vyplýva jednak z hmotnoprávných podmienok stanovených zákonom o DPH a jednak je naviazané aj na procesnoprávne podmienky zakotvené v daňovom poriadku. Zákon o DPH vychádza z predpokladu, že zdaniteľný obchod reálne prebehol a že platiteľ dane použil dodané tovary a služby následne na uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení. V zásade platí, že daňový subjekt ako podnikateľ koná vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť.

37. Kasačný súd poukazuje na skutočnosť, že nárok na odpočítanie DPH vzniká príjemcovi plnenia (sťažovateľovi - osobe registrovanej pre DPH) za predpokladu kumulatívneho splnenia hmotnoprávných podmienok na odpočítanie dane vyplývajúcich z čl. 168 písm. a/ smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (Ú. v. EÚ L 347, 2006, s. 1) (ďalej „Smernica 2006/112/ES“) a jej implementácie v právnom poriadku Slovenskej republiky. Hmotnoprávnymi podmienkami na odpočítanie dane sú (1) že poskytovateľom plnenia (deklarovaným dodávateľom) je iná osoba registrovaná pre DPH (t.j. status osoby deklarovaného dodávateľa), (2) že predmetné plnenie fakticky existuje a nejde o fiktívne plnenie (t.j. materiálna existencia plnenia), a (3) že prijaté plnenie je príjmom (sťažovateľom) použité v rámci jeho ekonomickej činnosti. Pokiaľ uvedené hmotnoprávne podmienky na odpočítanie dane nie sú splnené, pričom dôkazné bremeno je na osobe, ktorá si právo na odpočítanie DPH uplatňuje (sťažovateľovi), právo na odpočítanie DPH môže byť odopreté. Vyššie uvedené podmienky upravené v Smernici 2006/112/ES sú prevzaté i do zákona o DPH.

38. Krajský súd správne poukázal na to, že daňové orgány nespochybnili, že k daňovému plneniu došlo. V posudzovanom prípade však bola správcom dane spochybnená tretia (podľa Smernice

2006/112/ES) hmotnoprávna podmienka na odpočítanie dane, t.j. že prijaté plnenie je príjmom (sťažovateľom) použité v rámci jeho ekonomickej činnosti. V prípade, ak správca dane relevantne spochybnil splnenie hmotnoprávnych podmienok na odpočítanie dane, je v zmysle § 46 ods. 5 Daňového poriadku povinný tieto pochybnosti sťažovateľovi oznámiť. K tomu došlo (najneskôr) výzvou správcu dane zo dňa 10. augusta 2016. Keďže splnenie hmotnoprávnych podmienok na odpočítanie dane preukazuje osoba, ktorá si odpočítanie dane uplatňuje (sťažovateľ), bol sťažovateľ následne povinný pochybnosti správcu dane vyvrátiť a preukázať, že hmotnoprávne podmienky na odpočítanie dane splnil. Sťažovateľ si túto svoju dôkaznú povinnosť nesplnil a sťažovateľove vyjadrenia a ním produkované dôkazy nevyvrátili pochybnosti správcu dane. Kasačný súd má rovnako ako správny súd za to, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že sťažovateľ splnenie hmotnoprávnych podmienok na odpočítanie dane nepreukázal.

39. Vychádzajúc z obsahu administratívneho spisu mal kasačný súd preukázané, že sťažovateľ neposkytol v konaní žiadne prijateľné vysvetlenie, aký podnikateľský plán ho viedol ku kúpe nehnuteľností za deklarovaných podmienok a s ohľadom na zistené okolnosti do úvahy neprichádza žiadne iné racionálne vysvetlenie, len že išlo o účelovú a umelú transakciu, uskutočnenú za účelom získania neoprávneného ekonomického zvýhodnenia vo forme odpočítania DPH a z tohto dôvodu nemožno akceptovať tvrdenie sťažovateľa, v zmysle ktorého ponímanie dohody o kúpnej cene, ktorá by mala byť podľa názoru správneho súdu a správnych orgánov určená podľa sumy uvedenej v znaleckom posudku, vo svojich dôsledkoch neguje zmluvnú autonómiu podnikateľských subjektov. Rovnako sa podľa názoru kasačného súdu javí ako výlučne účelová obrana sťažovateľa, že tým, že prenajal nadobudnuté nehnuteľnosti (s výnimkou bytu) preukázal, že nadobudnuté plnenie použil na svoju ekonomickú činnosť a to z dôvodov, ktoré boli skonštatované v odôvodnení rozhodnutia tak správcu dane, ako aj žalovaného (spoločnosť RS autobazár, s.r.o. bola do obchodného registra zapísaná dňa 29.10.2013 a jej sídlo bolo na adrese Rákoš 946/5A, Zvolen, teda na adrese, kde bola na spevnenej ploche umiestnená stavebná bunka (kiosk).

40. Kasačný súd v súvislosti s dôkazným bremenom poukazuje rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžf/4/2009 zo dňa 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 78/2011-17 zo dňa 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi. Primárne je nevyhnutné umiestiť dôkazné bremeno na strane dôkazného subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom ustanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty, je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom „leží“ dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený.“

41. Kasačný súd pripomína, že vo vzťahu k bytu bolo navyše preukázané, že podľa § 69 ods. 12 písm. c/ zákona o DPH došlo k preneseniu daňovej povinnosti z predávajúceho na sťažovateľa, čím sťažovateľovi vznikla povinnosť priznať a zaplatiť daň v sume 29 600,- €.

42. Ďalej uvedené skutočnosti podľa názoru kasačného súdu taktiež dostatočne preukazujú existenciu pochybností správcu dane a nepriamo tak spochybňujú sťažovateľov nárok na uplatnené odpočítanie DPH a to z dôvodov konštatovaných v bode 2 tohto rozsudku, ako aj preukazujú, že deklarované obchody môžu mať povahu umelých plnení majúcich základ v zneužití práva na odpočítanie dane za účelom získania daňového zvýhodnenia. Pri konštatovaní tohto záveru boli tak krajským súdom, ako aj žalovaným zohľadnené nasledovné podklady:

- kúpna zmluva zo dňa 18.05.2009 uzavretá medzi predávajúcim Vladimírom Hulinom (od 08.07.2008 do 09.12.2008 spoločník a od 08.07.2008 do 21.11.2008 konateľ spoločnosti MHM autoimport s.r.o.) a kupujúcim MHM autoimport s.r.o., na základe ktorej kupujúci nadobudol pozemky (orná pôda) v katastrálnom území Q. za dohodnutú kúpnu cenu 38 412,- €;

- kúpna zmluva zo dňa 29.09.2010 uzavretá medzi C. C. ako predávajúcim a spoločnosťou MHM autoimport s.r.o. ako kupujúcim, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti (orná pôda) v katastrálnom území Q.;
- kúpna zmluva zo dňa 09.09.2011 uzavretá medzi G. L. K. N. L. ako predávajúcimi a spoločnosťou MHM autoimport s.r.o. ako kupujúcim, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti (orná pôda) v katastrálnom území Q. za dohodnutú kúpnu cenu 14 000,- €;
- kúpna zmluva zo dňa 02.07.2013 v znení dodatku č. 1 zo dňa 03.10.2013 uzavretá medzi spoločnosťou MHM autoimport s.r.o. ako predávajúcim (Miroslav Marko od 08.07.2008 do 17.07.2013 spoločník a od 08.07.2008 do 28.06.2013 konateľ) a žalobcom (sťažovateľom) ako kupujúcim, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti (orná pôda) v katastrálnom území Q. vedené na LV č. XXXX, nehnuteľnosti vedené na LV č. XXXX a nehnuteľnosti vedené na LV č. XXXX za dohodnutú kúpnu cenu 2 760 000,- € (2 300 000,- € + 20% DPH, t.j. 460 000,- €), ktorú mal uhradiť kupujúci na účet predávajúceho najneskôr do 01.07.2014. Podľa dohody o splátkovom kalendári zo dňa 10.07.2013 mal žalobca (sťažovateľ) ako kupujúci dohodnutú kúpnu cenu splácať v splátkach (v počte 15) v sume po 184 000,- € vždy k 01.07. toho ktorého roka, počnúc rokom 2014 a končiac dňom 01.07.2028. V zmysle dodatku č. 1 zo dňa 03.10.2013 sa účastníci kúpnej zmluvy (vzhľadom ku skutočnosti, že na predmetnej nehnuteľnosti viazne záväzok - dlh vo výške 700 000,- € voči Miroslavovi Markovi) dohodli, že do splatenia tohto dlhu budú splátky podľa pôvodnej zmluvy zasielané náučet Miroslava Marka;
- faktúra č. 2013/18 zo dňa 04.07.2013 v sume 2 760 000,- € vystavená spoločnosťou MHM autoimport s.r.o. pre žalobcu (sťažovateľa) ako odberateľa s predmetom fakturácie „na základe kúpnej zmluvy zo dňa 02.07.2013 predaj nehnuteľného majetku v dohodnutej cene“, pričom v zmysle tejto faktúry si žalobca uplatnil odpočítanie dane z pridanej hodnoty v zdaňovacom období 3. štvrťroku 2013;
- zmluva o nájme nehnuteľnosti zo dňa 01.11.2013 uzavretá medzi spoločnosťou žalobcu (Miroslav Medgyes od 27.05.2008 od 31.08.2017 spoločník a konateľ) ako prenajímateľom a spoločnosťou RS autobazár, s.r.o. (zapísaná do obchodného registra dňa 29.10.2013) ako nájomcom, predmetom ktorej bol nájom presne špecifikovaných nehnuteľností, pričom sa jedná o totožné nehnuteľnosti a hnutelné veci ako v kúpnej zmluve zo dňa 02.07.2013 uzavretej medzi spoločnosťou MHM autoimport s.r.o. ako predávajúcim a žalobcom (sťažovateľom) ako kupujúcim;
- kúpna zmluva zo dňa 02.07.2013 uzavretá medzi predávajúcim (MHM autoimport s.r.o.) a kupujúcim (žalobca, sťažovateľ), predmetom ktorej bol 2-izbový byt č. 204 zapísaný na LV č. XXXX v R., katastrálne územie U. G., za dohodnutú kúpnu cenu 177 600,- €, ktorú mal kupujúci (sťažovateľ) uhradiť najneskôr do 31.12.2013;
- faktúra č. 2013/20 zo dňa 04.07.2013 pre odberateľa (žalobca, sťažovateľ) v sume 177 600,- € s predmetom fakturácie „na základe kúpnej zmluvy zo dňa 02.07.2013 predaj nehnuteľného majetku v dohodnutej cene 177 600,- € s DPH“;
- kúpna zmluva zo dňa 14.02.2014 uzavretá medzi žalobcom (sťažovateľom) ako predávajúcim a Miroslavom Markom ako kupujúcim. Zmluvné strany sa dohodli, že odplatom za prevod nehnuteľností je zánik záložného práva viaznuceho na predmete kúpy v prospech kupujúceho, ktorý sa zároveň zaviazal odovzdať predávajúcemu zmenku, ktorú vystavil dňa 15.10.2013 predávajúci na sumu 500 000,- € v prospech kupujúceho;
- odborné vyjadrenie č. 55/2014 zo dňa 03.11.2014 vypracované znalcom B.. D. Š. pre účely trestného konania na stanovenie všeobecnej hodnoty obytného prenosného kontajnera ku dňu 02.07.2013, ktorý stanovil cenu na 2 922,- €, resp. na 3 506,66 € vrátane dane z pridanej hodnoty;
- znalecký posudok č. 985/2014 zo dňa 04.11.2014 vypracovaný znaleckou organizáciou ZNALEX, spol. s.r.o. pre účel trestného konania, v ktorom bola ku dňu 02.07.2013 určená všeobecná hodnota obytného prenosného kontajnera na 3 507,- € vrátane dane z pridanej hodnoty, všeobecná hodnota nehnuteľností tvoriacich objekt autobazáru „Autobazár Gul'ka“ vrátane hnutelných vecí uvedených v kúpnej zmluve zo dňa 02.07.2013 uzavretej medzi predávajúcim (spoločnosť MHM autoimport s.r.o.) a kupujúcim (žalobca) na 125 000,- €, všeobecná hodnota elektrotechnického zariadenia (kamerový systém, alarm) na 1 505,-, všeobecná hodnota bytu č. 204 na F. Z. H. R., vchod 50D na 93 400,- €, čo je spolu 223 412,- €;

- znalecký posudok č. 6/2014 zo dňa 03.11.2014 vypracovaný znalcom B.. C. Š. pre účel trestného konania na stanovenie všeobecnej hodnoty elektrotechnického zariadenia (kamerový systém, alarm so zabezpečovacím systémom) ku dňu 02.07.2013, ktorý stanovil cenu na 1 505,- € vrátane DPH;
- daňové priznania k dani z príjmov právnickej osoby u žalobcu (sťažovateľa) za roky 2010 - 2013, výsledky hospodárenia žalobcu (sťažovateľa) za roky 2010 - 2014 pred zdanením, vykázané výnosy a náklady, daňové priznania k dani z príjmov právnickej osoby spoločnosti MHM autoimport s.r.o. za roky 2010 - 2012, daňové priznanie k dani z príjmov právnickej osoby spoločnosti RS autobazár s.r.o. za zdaňovacie obdobie roku 2013.

43. Na základe vyššie uvedených podkladov najvyšší správny súd v zhode s názorom krajského súdu a daňových orgánov musí konštatovať, že skutočne kúpna cena nehnuteľností (2 760 000,- €) predaných na základe kúpnej zmluvy 02.07.2013 sa dôvodne javí ako neprimerane vysoká, nakoľko je približne desaťnásobne vyššia ako suma vyplývajúca zo znaleckých posudkov. Navyiac toto navýšenie ceny predmetných pozemkov sťažovateľ v priebehu daňovej kontroly nevedel relevantným spôsobom zdôvodniť, a to napriek tomu, že ho správca dane na to vyzýval. Na tomto mieste musí kasačný súd uviesť, že v žiadnom prípade nespochybňuje možnosť dohody o kúpnej cene nehnuteľností v kúpnej zmluve, ale súčasne zastáva názor, že ak prevod nehnuteľností v katastrálnom území Zvolen podlieha daňovej povinnosti k DPH, resp. došlo k preneseniu daňovej povinnosti (v prípade bytu v Bratislave) a daňový subjekt (sťažovateľ) ako účastník zmluvy si uplatní nárok na odpočítanie DPH vo vzťahu k štátnemu rozpočtu, je namieste, aby preukázal realitu dohodnutej ceny, od ktorej sa pochopiteľne odvíja aj samotná uplatnená daň z pridanej hodnoty. V opačnom prípade tým podporuje pochybnosti správcu dane ohľadom splnenia podmienok na odpočítanie dane.

44. Ďalej je potrebné poukázať na to, že uplatnený nárok na odpočítanie DPH je ďalej spochybnený (i keď to samostatne nemôže byť dôvodom na odopretie odpočítania dane) aj tým, že sťažovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal uhradenie kúpnej ceny. V tejto súvislosti ni je úplne bez právneho významu zistenie správcu dane, že sťažovateľ ani reálne nedisponoval finančnými prostriedkami, aby mohol dohodnutú kúpnu cenu, aj keď v splátkach, uhradiť.

45. Najviac relevantnou, vo vzťahu k nepriznaniu nároku na odpočítanie DPH je však skutočnosť, že sťažovateľ nepreukázal ako nadobudnuté nehnuteľnosti použil na uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení, teda na účel svojho podnikania ako platiteľ dane.

46. Na základe vyššie uvedených skutočností kasačný súd konštatuje, že daňové orgány nepochybili, keď nepriznali sťažovateľovi právo na odpočítanie dane na vstupe, keď neprihliadli na žalobcom deklarované podmienky nadobudnutia predmetných nehnuteľností, ktorých výsledkom malo byť získanie takého daňového zvýhodnenia, na ktoré by žalobca inak nebol oprávnený. Kasačný súd konštatuje, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu bolo dostatočné, pretože súd dal odpoveď na všetky relevantné otázky. Kasačný súd nemôže súhlasiť s právnym názorom sťažovateľa, v zmysle ktorého celá argumentácia krajského súdu je koncipovaná na vytrhávaní citácií jednotlivých právnych viet z rozsudkov súdov v obdobných veciach zo širšieho kontextu tak, aby vyzneli iba v neprospech sťažovateľa, ignorovaním rozhodnutí najvyššieho súdu, ktoré sú v prospech sťažovateľa. Ako to vyplýva z odôvodnenia rozsudku kasačného súdu, vnútroštátna judikatúra, resp. rozhodovacia prax Súdneho dvora EÚ je v prospech žalovaného a kasačný súd má taký pocit, že práve sťažovateľ vytrhával citácie jednotlivých právnych viet z rozsudkov súdov v obdobných veciach zo širšieho kontextu tak, aby vyzneli v jeho prospech.

47. Keďže námietky sťažovateľa vznesené v kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku nie sú dôvodom na zrušenie alebo zmenu rozsudku krajského súdu, rozhodol kasačný súd podľa § 461 SSP tak, že kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

48. O trovách konania rozhodol podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 SSP a contrario tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania z dôvodu neúspechu v konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva.

49. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.